

כ"ג בשבט תשפ"ד, 2.2.2024

יחד
ננצח

אנשי צסקים מקנדה יוצאים מהכלים (כתבה בליילון)

שבת פרשת יתרו, שבת מברכין

הדלקת נרות - 16:53, צאת השבת - 17:54

גיליון 1598

שבת פרשת יתרו, שבת מברכין

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

קידוש

לכבוד בר המצווה של עומר ברלב

13:30 - מנחה גדולה

16:53 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 17:15

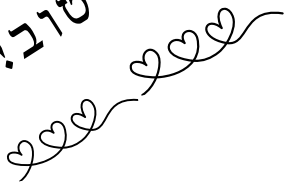
שיעור בערב שבת:

הרב אילעאי

שיעור לאחר תפילת מוסף וקידוש

חמוטל דברת איתן

מזל טוב!

אציפי ואריה ברנע
אבר המצווה על הנכדים בארה"ב
כיו וחמן
בניו יורק

אסומר בראב בר המצווה
אהוריק מיכל ואני
אסבתא וסבא מיכל ואמחה
אולא החמולה

צילם: אליקים איטלי

אזאק הפוק ראיתי ...

"מִן הַבֶּקֶר עַד הָעָרֶב"

ממשה רבנו: "וַיְהִי מִמַּחֲרַת וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה לְשֹׁפֵט אֶת הָעָם, וַיַּעֲמֵד הָעָם עַל מֹשֶׁה מִן הַבֶּקֶר עַד הָעָרֶב". יתרו תמה על מה שעניו רואות: "מִדּוּעַ אָתָּה יוֹשֵׁב לְבִדְדָךְ וְכָל הָעָם נֹצֵב עֲלֶיךָ מִן הַבֶּקֶר עַד הָעָרֶב?". תשובתו של משה היא פשוטה: "כִּי יָבֵא אֵלַי הָעָם לְדַרְשׁ אֶ-לֵהִים", ובמילים אחרות: איך אני יכול לעשות הפסקה ולא להיענות לביקוש העצום לדבר ה' ממילא עולה השאלה (מסכת שבת דף י.): "וְכִי תַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שְׁמֹשֶׁה יוֹשֵׁב וְדָן כָּל הַיּוֹם כּוֹלוֹ? תוֹרְתוֹ מִתִּי נַעֲשִׂית?". ומספרת שם הגמרא על רב חסדא ורבה בר רב הונא שהיו יושבים בבית הדין כל היום כולו, לא אוכלים ולא נחים, ולבסוף "נחלש ליבם". מסביר הרב קוק ב"עין איה": "הַשְּׁלָמִים הִלְלוּ לֹא רָצוּ בְשׁוּם אֹפֶן לְחִדּוֹל מַעֲבֹדָתָם בְּקוֹדֶשׁ, גַּם חֵלֶק זֶמַן הַיּוֹתֵר קָטָן, כִּי אֵיךְ יַעֲמֹד לְבֵם בְּמִנוּחָה בְּהִיּוֹתָם מְסִיחִים דַּעְתָּם מְטוֹבֵת הַכֹּל כּוֹלוֹ הַסּוֹבֵב אוֹתָם, וְלֹהֲצַטְמָצֵם בְּהַשְׁלֵמָתָם הַיְחִידִית?!".

לאחר העיון לעומקה של הדוגמה שנותנים "הַשְּׁלָמִים הִלְלוּ", מסיים הרב קוק את ביאורו בהנחייה רבת משמעות לכל העוסקים בצורכי ציבור באמונה: "אֵיךְ מֵדַת עֲבוֹדַת הַצִּיּוּר מוֹעֲרַכְתָּ לְפִי כְמוֹת הַזֶּמֶן, כִּי אִם כְּפִי אֵיכוֹת הַפְּעוּלָה, וְטוֹבָה יוֹתֵר פְּעוּלָה שֶׁל שְׁעָה אַחַת הַיּוֹצֵאת בְּמִנוּחַת נֶפֶשׁ וּמְחֹמַשֶׁת בְּגוֹף בְּרִיא, מַעֲבֹדָה תְּדִירָה הַמַּחֲלֶשֶׁת אֶת הַגּוֹף וּמְבַזְזֵת יוֹתֵר מְדַאי אֶת הַכַּח הַרוּחָנִי".

מספרים על פרופ' יונה סאלק, שבתקופה בה פיתח את החיסון נגד שיתוק ילדים (פוליו) היתה אשתו מכינה לו כל בוקר כריכים ומכניסה אותם לתיקו, כדי שישבור את רעבונו במהלך יום העבודה הארוך. אשה יודעת נפש בעלה, ולכן היא היתה מתקשרת אליו במהלך היום, ומזכירה לו לאכול את הכריכים הנמצאים בתיקו. תשובתו הקצרה היתה: "עדיין לא אכלתי, עוד מעט אוכל", ותשובתו הארוכה היתה: "איך אני יכול להפסיק את עבודתי ולאכול, כאשר אני רואה לנגד עיני את עיניהם של אלפי ילדים משותקים, המתחננים אליי ואומרים: ד"ר, תציל אותי...".

המחויבות לעבודה בגלל משמעותה האידיאולוגית של העבודה, או בגלל תרומתה החשובה לאוכלוסייה רחבה, למולדת ולעם, באה לידי ביטוי בשירו של יחיאל מוהר, "שיר ערש נגבי": "לְמָה זֶה יַחֲרֹשׁ בְּלִילָה / וְאוֹתִי לֹא יֵישֵׁן? / אֲדַמְתֵּנוּ בְּנֵי, אֵיךְ פָּנְאֵי לָהּ / נוֹמָה בֶּן, נוֹמָה בֶּן"; היא באה לידי ביטוי בתקופת הקורונה בדבריה של מירי, מנהלת הסייעוד של 'כללית' באזור אשדוד, שהגיעה בעצמה כדי להזריק חיסונים ואמרה: "זו לגמרי שליחות, זו מסירות טוטאלית לעבודה, זו עבודת קודש"; והיא באה לאחרונה לידי ביטוי בדבריו של רב-פקד יהב, תושב נתיבות: "משבת בבוקר נלחמתי כמעט 40 שעות ברצף".

את המסירות הטוטאלית לעבודה למדו החוקר סאלק, הפזמונאי מוהר, האחות מירי והקצין יהב,

להתראות בannet

• בר המצווה של סער ברלב תחול בשבת פרשת תרומה, ח' באדר א' (17/2).

אנו מזכירים כי "המתכון הסודי" שמאחורי השמחות הביתיות שלנו הוא ההתנדבות הרבה.

עם אסף כהן

מראיינת: אודיה קינסבורסקי

היה בזה משהו סימבולי, מין תזכורת לחובה שלנו להילחם.

בעזה הייתה תקופה משמעותית ורבת תוצאות ואני שמח על הצוות שלי ומודה להשם על שיצאנו בשלום. צריך לזכור תמיד שכל אזרחי המדינה וכל אחד ואחת בקיבוץ נתנו את חלקם במאמץ המלחמתי, מה שנתן לנו את האפשרות להתרכז במשימה הספציפית שלנו, ועל כך אני מלא הערכה. היציאה מעזה לוותה ברגשות מעורבים, מתוך תחושה שהמשימה לא באמת הושלמה, לא כל עוד אחים ואחיות שלנו עדיין נמצאים שם. המלחמה עוד לא נגמרה, וכנראה שעוד נחזור להילחם, אבל אני מקווה שנוכה בכמה חודשים של שקט עד הקרב הבא.

הקשר עם הבית

בקושי ראיתי את הבית. בעזה גם שיחות טלפון היו נדירות. ידעתי שאושר אשתי עובדת קשה וזה הקשה עליי, אבל היא הייתה חזקה ועודדה אותי להמשיך.

מה הרקע הצבאי שלך?

אני משרת כלוחם מילואים בחטיבת יפתח, גדוד 8226, המורכב מצוותים בוגרים של יחידת אגוז. את השירות אני זוכה לעשות יחד עם הצוות שלי מהסדיר, חברים קרובים שאני מכיר מעל 10 שנים, מה שהופך גם חוויות קשות כמו מלחמה, לקלות הרבה יותר.

גויסתי למילואים, כמו רבים מאזרחי המדינה, בשביעי באוקטובר. השתחררתי השבוע לאחר מעל 110 ימים בשירות המילואים, כשלושה חודשים וחצי. מתוכם חודשיים בכוננות ואימונים בצפון וחודש וחצי בלחימה בעזה.

תקופת המילואים

כשהוקפצנו בשמחת תורה שלחו אותנו צפונה. החשש היה שתרחיש דומה לשביעי באוקטובר עלול לקרות גם ביישובי הצפון. שהינו בבסיס בצפון והתחלנו במרוץ של אימונים אינטנסיביים לחזרה לכשירות וארגון של ציוד לחימה ברמה גבוהה. זו הייתה תקופה של חוסר ודאות, אך היה בה גם יופי. חזרנו להיות חיילים, לוחמים, רק בוגרים יותר הפעם. היה נחמד לפגוש שם את אור אריכא, קמ"ן החטיבה, מה שהיה כמו דרישת שלום מהבית. לאחר חודשיים, כשהבינו שחזית הצפון מוקפאת כעת לטובת הלחימה בעזה, שחררו אותנו הביתה ל"חודש" רידוד, שבסופו היינו אמורים להיכנס להילחם בעזה, "חודש" שארך יומיים.

השתחררנו ביום חמישי וכבר בשבת קיבלתי שיחת טלפון מהמפק"ץ שלי. הקפיצו אותנו לעזה כבר ברגע זה. היה קשה לקפוץ שוב בשבת, במיוחד לאור העובדה שכבר אמרתי לילדים שאהיה איתם חודש, אבל היה ברור לכולנו שאנחנו הולכים. נכנסנו לעזה ב-7.12, חודשיים בדיוק אחרי השביעי באוקטובר.

בנס, ואנו זוכרים בכאב את אלו שהקריבו הכל בשביל שנזכה לחיות כאן בשלום. ועדיין, אני מודה על הזכות לחיות ולא שוכח את אלה שעדיין שם, מסכנים את חייהם עבורנו.

מסר

אני רוצה להצדיע (ייקח לי זמן להשתחרר מהטרמינולוגיה הצבאית) לאושר, על שתפקדה בגבורה כאם חד הורית למשך כמעט ארבעה חודשים. הרוח שלה והאמונה שלה בחשיבות הלחימה חיזקו אותי לאורך כל הדרך. אני רוצה להודות גם למשפחתה, דבורה ואלי, הגיסות והגיסים שנתנו יד ככל יכולתם בעזרה. וכן לכל חברי הקיבוץ, על הסיוע, על העין הטובה והאוזן הקשבת, על המיזמים ההתנדבותיים ועל הלחימה. עם כל הקושי, אין ברירה אלא לדבוק בקלישאה: יחד, ורק יחד, ננצח.

בצוות שלי צחקו, שעם הרוח האיתנה שלה היא צריכה לבוא לסחוב את המאג. בקיבוץ, כל מי שראיתי, שאל אותי לשלומי ודאג לי, וזה חיזק אותי מאוד, לדעת שהבית תומך ומשתתף במשימה החשובה הזו. גם בכל פעם שבאתי לאפטר, כולם בקיבוץ לבשו מדים, מה שנתן לי את התחושה שאני לא לבד.

חוויה אישית בזמן המילואים

היו הרבה חוויות משמעותיות. אני אשים את האצבע על הניסים הרבים שקרו לנו מדי יום: עשינו פעילות יחד עם עידן עמדי שבוע לפני שהוא נפצע, אר פי ג' התפוצץ בתוך חדר של צוות בפלוגה שלי ואיש לא נפגע, במשימת התקפה ירו עלינו טיל נ"ט שנספג באדמה הבוצית ולא התפוצץ. לא כולם זכו

אליס מילר

מוזמנות באהבה לערב נשים של הפוגה וטעינת מצברים ביום ראשון, ב' באדר א', (11.2) באולם אירועים

20:30 ארוחת ערב חמה וטעימה שיעורה של אביטל עופרן ולאחר הרצאתה של אליס מילר על סיפור חייה המרתק עם תובנות לחיים.

ועדת תרבות.

אליס מילר הייתה סמל המאבק לשוויון זכויות לנשים בישראל לאחר עתירתה לבג"ץ בשנת 1994. בזכות מאבקה הנחוש חויב צה"ל לראשונה לפתוח את שערי קורס הטייס גם לנשים. היא ילידת 1972, עלתה מדרום אפריקה לישראל בשנת 1979. בעלת תואר בהנדסת אווירונאוטיקה וחלל מהטכניון. הייתה קצינה בחיל האוויר במשך עשר שנים, ואחריו נסעה להימלאיה בהודו, ושם חיה עם בעלה ושתי בנותיה. עם חזרתה לארץ הייתה אליס שותפה להקמה של קהילה ובית ספר אנטרופוסופי בחוקוק שם היא מתגוררת כיום.

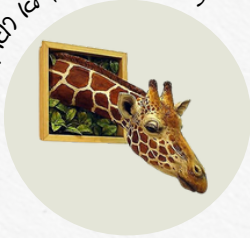

מה חמאס רוצים?
תפיסת העולם שמאחורי הטבח ב 7.10

מוזמנים להרצאתו של **רון בן נחום** בן קיבוץ בית קמה יוצא מערכת הביטחון ומומחה למזרח התיכון ועולם האסלאם

ביום שלישי, י"א באדר א', (20.2)
בשעה 20:30 באולם ארועים

בתוספת מרק חם וטעים.
ועדת תרבות

הקנדים שכבשו את מטבחנו

דינה ספראי

ובוגר ישיבת הקיבוץ הדתי בעין צורים (מזכיר באהבה את שמעון הקשר ז"ל) וכיום משמש כמנהל שותף בעמותה בשם JROOTS ("שורשים יהודיים"). העמותה מקיימת סיורים באתרים יהודיים בעולם - במטרה לקרב יהודים מארצות שונות לשורשיהם. ספרבר מספר: "בעקבות המלחמה מגיעות לארץ קבוצות למסע קצר בן 3-4 ימים. הקמנו חמ"ל לעזור לחיילים וכל שבוע נרתמים לפעילות אחרת". הוא מוסיף בהתפעלות שהפרדריציות היהודיות בקנדה גייסו לפרויקטים שונים תרומות בסך 130 מיליון דולר, ועוד 20 מיליון דולר נתרמו בקנדה ממסגרות נוספות.

ב. המבשלות האלופות

"ראיתי בקבוצת הווסטאפ פנייה לבשל בקבוצת יבנה, והתנדבתי", מספרת סמדר מרקס, אחת מהבשלניות תושבת המושב אורות. "ואז ביום חמישי בערב מי שריכזה את הפרויקט התקשרה אלי: 'תעשי לי טובה, אני לא יכולה להגיע מחר לבישולים. קניתי הכל, האם תוכלי לעבור בקרית מלאכי לקחת את הדברים?' אספתי, והגעתי לקבוצת יבנה. המתנדבים מחו"ל עזרו לפרוק את הציוד, והתחלנו. היינו חמש נשים שכל אחת בנפרד

ביום שישי האחרון נתגלה לעיניהם של השלעפרים שנכנסו למטבח לדוג את המרק של יום שישי - מחזה נדיר: עשרות מגשים עם אוכל מוכן שיצא "ישר מן התנור", וכ-25 דמויות לא מוכרות שקועות בקדחת של הכנות לאריזות התבשילים לסעודת השבת של חיילים בבסיסי צה"ל בעוטף. קשה להאמין, אבל שלושת הגורמים שבזכותם כל זה קרה, לא היו בשום קשר קודם אחד עם השני: הגורם הראשון הוא עמותה שמארגנת מסעות של יהודים מחו"ל. השני - קבוצות שונות ברשתות חברתיות, שמיועדות למתנדבים לפרויקטים של הכנת ארוחות לחיילים. השלישי - המטבח שלנו, שגויס לפרויקט "מהיום למחר".

א. המתנדבים מחו"ל

"הקבוצה שבאה לבשל כאן מורכבת מאנשי עסקים, רובם מקנדה, שהרגישו שהם לא יכולים לשבת ורק לתרום כסף לישראל, אלא רוצים לעשות מעשה. לעודד, לחזק ולקבל חיזוקים בעצמם", מסביר המלווה המארגן, צביקה ספרבר. "זאת פעם ראשונה שהבאנו קבוצה מחו"ל לבשל בקבוצת יבנה. כל המזון לפרויקט - נתרם על ידם". ספרבר הוא בוגר בנ"ע אנגליה (זוכר לטובה את השליחים מיץ' חפץ ז"ל ונחמיה רפל),

צ'ן ישראל חי ומיסט ומבשל לחיילים...

כיתובים על הקרטון: "פלאח" צ'ן השלושה", "צ'ן הניחון"

המצרכים נקנו ברשתות, והם כשרים. הסבירו לי שיגיעו לשעתיים-שלוש, חמש בשלניות ישראליות עם כל הציוד, ועם האוכל: דגים, עופות, פחמימות וסלטים. התפלאתי - "חמש מבשלות ל-500 חיילים, לזמן כל כך קצר? אמרו לי: "כן, הן מתורגלות".

ביום שישי ב-8.00 בבוקר הגיעו המבשלות. לתדהמתי, מיד בעקבותיהן הופיע אוטובוס עם 20 חבר'ה ומדריך. אמרתי 'שלום', והם הודיעו: "באנו לעבוד". כנראה שהמלווה שלהם הרגיש שאני מופתע, והוסיף הסבר: "בשביל זה הם באו לארץ".

"מיד כשקלטתי שאלו חבר'ה מקנדה" ממשיך גמלי, שאלתי: "יש כאן מישהו מוונקובר?", 'כן' ענו לי. 'מכירים את בן מזרחי?' שאלתי, 'כן', השיב אחד מהם, 'הבן שלי למד עם בן בוונקובר, והבת שלי למדה עם ניב, אחותו של בן'. סיפרתי להם את הסיפור של בן מזרחי ואיתי באוסי. והשמעתי גם את ההקלטות מההודעות הקצרות ששלחו בן ואיתי למומו (שלמה, בני) מהנובה. היתה התרגשות גדולה. בסיום הסיפור אמר אחד מהם על בן: "גיבור קנדי!". ואז הצעתי: "אם תרצו, נעלה לקבר של בן מזרחי".

כשהם סיימו את האריזה, הצענו להם כוס קפה. הם שתו את המרק של אלקה ו'עפו עליו'. אחר כך יצאנו לבית העלמין, לעלות לקברים של בן ואיתי. סיפרתי את הסיפור. ניב, אחותו של בן, שמאומצת אצל דבורה ואלי כהן כ"חיילת בודדה", הצטרפה אלינו. את הסרט שהפיקה הטלוויזיה הקנדית על בן שלחתי להם אחרי שנסעו.

בסוף הסיור עצרנו לרגע ליד הקבר של יאיר כוכבא והסברנו את הנושא של קבורת ארץ ישראל. בסוף כשהם עלו לאוטובוס, נפרדתי מהם. הודיתי להם, וביקשתי: "ה-7.10 הוא יום היסטורי לעם ישראל ולעם היהודי. ה'יו השגרירים שלנו!".

משובים:

צבי, המדריך, מסכם: "בסופו של דבר בגלל שהיו נציגים מוונקובר ונוצר החיבור עם בן מזרחי, זאת היתה חוויה יוצאת מן הכלל בשבילם. הם אמנם לא הגיעו לחיילים פיזית, אבל הבינו את המטרה". וסמדר המבשלת מוסיפה: "הפעולה הזאת היא בעיניי ההמחשה של 'עם ישראל חי'. העזרה מהגולה, ההתגייסות של אנשים מהארץ. וגם הנדיבות שלכם בקיבוץ, שפתחתם את המטבח בשבילנו, וכל דבר נתתם ועזרתם, זה - 'עם ישראל חי' במיטבו!

ראתה את המודעה ובאה. לא הכרנו קודם את אחת השנייה. מיד כל אחת החליטה על איזה תחום היא אחראית, והנחינו את המתנדבים. בהתחלה היה כאוס, לא ידענו "מי נגד מי" והכל היה נראה מבולגן, אבל תוך שעה שעתיים כל האוכל היה בתנור ומוכן. למזלנו אחת מאיתנו היא בת שדה אליהו, והניסיון שלה במטבח הקיבוצי עזר מאוד. היתה אורה מאוד מרגשת ומחממת את הלב. חברי הקיבוץ שנכנסו לקחת מרק הגיבו בחביבות ובאדיבות, והיו גם כאלה שעזרו לנו לארוז בסוף את המזון בארגזים.

בסך הכל הכנו אוכל ל-500 חיילים לשישה מקומות שונים בעוטף. כשסיימנו הגיע אלינו אדם נוסף שלקח איתנו את הארגזים לגן יבנה, שם הבסיס הלוגיסטי לשילוח הארוחות". סמדר מציינת שהחיילים מקבלים אוכל מהצבא, "אבל האוכל הביתי נותן להם תחושת בית. אין כמו אוכל שנעשה על ידי אנשים שנותנים את הלב".

ג. המטבח שלנו

גמלי מספר: "הכל התחיל ביום רביעי בשיחה טלפונית עם אישה שאמרה: 'אתה חייב להציל אותי. הבטיחו לי אפשרות לבשל במטבח מסוים עבור חיילים, וברגע האחרון, ביטלו. אפשר לבשל אצלכם כ-500 מנות?'. אמרתי לה שאני נותן לעבוד במטבח, אבל קודם חייבים לבדוק את הביטוח והכשרות. בדקנו, ונאמר לנו שאם הקבוצה מוציאה מכתב שהיא אחראית על כל תלונה - זה מסיר מאיתנו את האחריות, ושכל

הפעילות (סמדר מרקס משאל)

תלמידי לי, מה את עושה?

מדור זה שהתחיל בתקופת המלחמה והוקדש לתפקידים שאינם בשגרה, משנה את פניו ויעסוק בתפקידים שאנשים ממלאים בעבודה או בפעילות ציבורית. ראשונה שבחרנו בה היא יסכה כוכבא, שמלאו לה השנה 70. מזל טוב!

המון המון שנים ביבנה, והיא נעזרת בי תמיד בערב פסח. אני לא יכולה לשאת את המחשבה שהעובדות מגיעות הנה ביום ראשון בבוקר, אחרי שהן השאירו מסודר ונקי, והן מוצאות פה בלגן גדול כל כך. אני רואה את עצמי כמו 'חוט מקשר'.

שם:
יסכה כוכבא
תפקידים:
המון...

אחריות על אולם האירועים זה תיק בפני עצמו. בעצם, סביב כל אירוע שיש פה ולא חשוב אם זה שמחות, כינוסים, ימי עיון או מסיבות - אני מכינה כמה דברים, כי לקחתי על עצמי גם את פינת הקפה ואת ארגון המיחמים. שניהם כרוכים בהמון התעסקות, וגם אחרי כן, כמה שינסו לסדר הכל, תמיד נשאר עוד משהו לסדר. אני מנסה לדעת מי אחראי על ה"חיסול" ולהגדיר מלכתחילה למה צריך לדאוג. אני בקשר עם גמליאל ועוד. אבל עדיין יש המון "חורים", וההרגשה היא שאין מישהו שלוקח אותם על עצמו.

מה עושה?

כן, בקטנה. אני דואגת לכלוב של השרקנים שנמצא בזוגן א-ב. לאחרונה חשבתי להעביר את השרקנים למשק הילדים, אבל הצוות החדש של הזוגן רצה שהכלוב יישאר שם. אז אני עוזרת גם להם.

מה עושה?

בוועדת כלבים אני מסייעת לאלי מוזס, בעיקר בנושא החיסונים. בוועדת מורשת - אני נציגת הארכיון, אבל אני מודה שאני לא נמצאת שם עם כל הלב שלי.

מה התפקידים שלך?

מקום העבודה הרשמי שלי הוא הארכיון. מאז שנכנסתי לעבוד בארכיון, לפני 20 שנה בערך, היו לי תמיד כמה תפקידים משלימים. זה היה טבעי. הייתי יחסית צעירה ואני טיפוס כזה שלוקח על עצמו דברים, אבל קשה לי להשתחרר מהם.

כמה אינה תפקידים נוספים יש לך?

מכונת הקפה ביום שישי

נעניתי לבקשה של גמליאל ואני מתפעלת את עמדת מכונת הקפה. אנשים מאוד אוהבים לבוא ביום שישי למכונת הקפה, ולהרגיש שיש ביום שישי עוד איזשהו "משהו קיבוצי". האמת, רציתי לוותר על התפקיד הזה בגלל העומס, אבל גמלי אמר לי: מכונת הקפה היא פינוק לחברים ביום שישי, פינוק שאני לא רוצה לוותר עליו, אבל אם את מוותרת על העמדה, אני סוגר אותה. המטבח וחדר האוכל סגורים בימי שישי, ואין לי הזמן והיכולת להתעסק עם המכונות". אז אני ממשיכה.

סדר בחדר האוכל

לקראת שבת וביום ראשון בבוקר אני מנסה לעשות סדר בלובי של חד"א ובקומה התחתונה. לפני שבת, וגם ביום ראשון אני באה מוקדם בבוקר, רואה את כל הבלגן שנוצר בשבת ומנסה לסדר. ימי שישי אינם ימי עבודה, העובדים הקבועים אינם במתחם, ונוצר הרבה בלגן שאין לו כיסוי. זה בולט במיוחד אחרי שבתות שיש בהן אירוח של קבוצות או אירוע משפחתי. יש לי לב חם לבחורות שעובדות כאן, בעיקר לעינב, שהיא

בעבודה השגרתית בארכיון, אני מסתייעת ברחלה שנקר, אתי ליברמן, דני הרץ, אריה ברנע ודנה מדניק, כל אחד בתחומו. מודה להם על כך! אבל במבט להמשך - נדרש סיוע מאדם שהתמחה במחשב ובמידענות. אשמח להעביר את הלפיד! אז ברכות ליסכה בת ה-70, שהופכת את המונח "אכפת לי" - לדרך חיים. הלוואי וירבו כמותך!

לעומת זאת בוועדת דת אני שמחה להיות כי זה מכניס אותי לתחומים שמעניינים אותי. אכפת לי ממה שקורה אצלנו בתחום הדתי, ואני קשורה ופעילה בתפילות הנשים, שמחת תורה וקריאת מגילת אסתר.

ועכשיו לעבודה הרגשית את אלוהות את העבודה בארכיון?

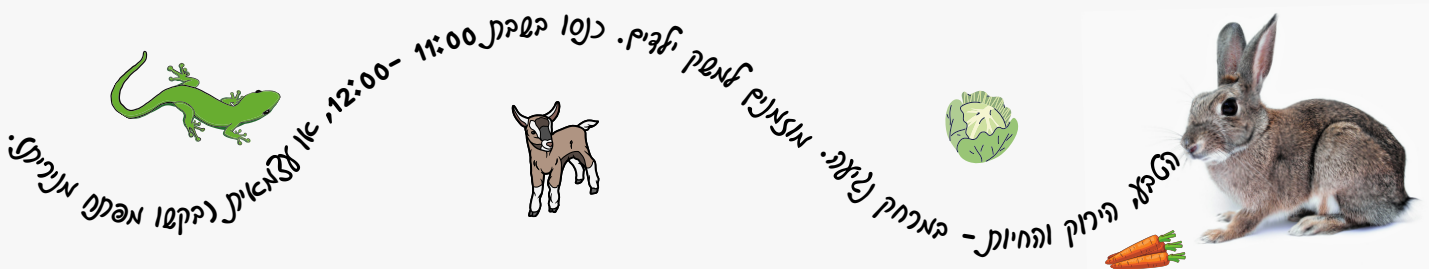
בגדול כן. יש קטע שהוא לא פשוט, של ישיבה רבה ליד המחשב. אולי זאת עוד סיבה לעיסוקים הרבים שלי. אני צריכה לזוז. יש הרבה שעות משמחות ומרתקות, בצד שעות של עבודה פחות מעניינת.

ואסוף...

בשנים האחרונות, יש לי הרגשה שהארכיון קצת סובל מכך שאני משמשת בתפקידים שונים. כפי שנכתב למעלה, כמי שרואה את הדברים מהפינה שלי, ענף המזון נמצא בחסר של עובדים בעלי תחושת אחריות למכלול המשימות והצרכים. לא פעם אני מתבקשת לסייע כשחסרים עובדים, או מוצאת את עצמי מעבירה מסרים כגון: כאן מקולקל, כאן צריך להזמין משהו, כאן צריך להיערך אחרת...

כמו כן, לאחרונה יש גידול בשימוש באולם האירועים, ואני מוצאת את עצמי עוסקת כמעט מדי יום בסידורים סביב זה.

מלבד זאת, אני נמצאת היום הרבה בתפקידי סבתאות, וכמי שהגיעה לגיל השחרור מחובת עבודה - לפעמים אני נאלצת לוותר על שעות עבודה לצורך חשוב זה.

אשירה לה' / דינה ספראי

בשבת פרשת בשלח, שבת שירה, התכנסו רבות מנשות המקום לתפילת נשים.

היוזמה לתפילה צמחה בקבוצת ווטסאפ בשם "שמחות בתורה ובמגילה", מתוך כמיהה לִיְחָד ורצון לשאת תפילה בזמנים קשים אלה, בשבת שבה מעלים על נס את מנהיגותה של מרים הנביאה והגאולה מעבדות מצרים.

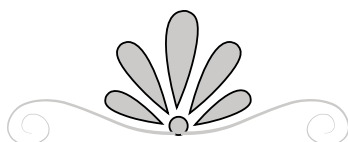
במשך השנים נרכש ניסיון בתפקידי גבאות, שליחות ציבור, בקריאת התורה וההפטרה בטעמים, והתפילה מתנהלת בביטחון וברהיטות.

בנות מצווה ונשים שחגגו יום הולדת עגול - עלו לתורה וזכו לברכה ישירה מפי חברותיהן.

רויה גורליק נשאה דבר תורה שהתייחס לדמותה של מרים, מנהיגה שהיתה לה היכולת לראות תמונה כוללת, מעבר לצרות הפרט והרגע הקשה. הדברים יצאו מהלב וחדרו אל הלב.

היתה אוירה של הזדהות ושותפות בהכנת התפילה ובהובלתה, ונשים יצאו בתחושה של התרוממות רוח.

זו הפעם השנייה שמתקיימת תפילה כזו בשבת שירה. מי יתן והמסורת הזו תימשך.

דעת יחיד?

לאחרונה נתקלתי בהודעה שנשלחה בקבוצת נשות יבנה. הכותבת הלינה (ובצדק) על כך שנשים רבות ממעטות לפקוד את בית הכנסת, בדגש על שבתות. ומיד, בהמשך ההודעה, פורסם על קיום מניין משותף, וכן על תפילת נשים בשבת שירה.

ואני שואל: זה מה שיביא יותר נשים לבית הכנסת?? הרב, בדברי התורה בשבת, עמד על כך שרק שילוב של הקו האידיאולוגי מסורתי עם הקו פורץ הדרך, שיוצא לעיתים מהתבניות המקובלות, ושעובד על רגש ולב - יוכל להחזיק ולהכיל בתוכו קבוצה גדולה יותר של חברים וחברות שירגישו שותפים אמיתיים בכל תחום, בדגש על בית הכנסת.

בתקופה האחרונה (מאז הקורונה) נתברכנו בקבוצה יחסית גדולה של שליחי ציבור שניגשים לדוכן ומובילים תפילות בבית הכנסת, חלקם בהחלט רהוטים ומוזיקליים.

לדעתי הצנועה האישית ומניסיוני רב השנים, במידה ונרצה לגרום ליותר נשים להגיע לבית הכנסת ולהרגיש רצויות ושוות בין שווים, מתבקש משליחי הציבור לשלב יותר שירה (לא חזנות), שבה יוכלו גם הנשים להשתלב בקלות.

ועוד מהלך משמעותי, לתחום באחד הצדדים של עזרת הגברים באמצע, וליצור עזרת נשים, שנשים ירגישו שהן שותפות, גם פיזית, לתפילה. הישיבה מאחור, לפי התגובות שהגיעו אליי, לא מספקת.

ע.ע

ועדת מינויים

- אנו מבקשים לעדכן אתכם באשר לתהליך בחירת בעלי התפקידים: מזכיר קיבוץ, מנהל קהילה ומנהל מש"א.
- כפי שכבר הוסבר לפני כמה שבועות, הוחלט לקיים תהליך מקצועי ושקוף לציבור.
- לצורך כך, פנינו לבעלי התפקידים המכהנים וביקשנו את התייחסותם להגדרות התפקידים הקיימות. בנוסף, למדנו מקיבוצים אחרים, הדומים לנו, על הגדרת התפקידים כפי שמתקיימת אצלם.
- צוות מצומצם (מתוך ועדת מינויים), תכלול וסיכם את הבדיקות השונות, ולאחר דיון בוועדה, ישמשו המסקנות כבסיס לניסוח ה"קול קורא".
- כחלק מתהליך השיתוף והשיקוף לחברים, יפורסם "קול קורא" לתפקידים אלה באמצעי התקשורת השונים (לוח מודעות, קהילנט). חברים המעוניינים בתפקיד, מוזמנים להציע את עצמם לוועדת המינויים.
- חשוב לציין כי אין כוונה לשנות את תהליך הבחירה וההצבעה מהמקובל עד היום.

בברכת חברים,

יניב וולף - בשם ועדת מינויים.

ירקונים 3

ביקור שכנים ללא גבולות

ב-1936 התארגן גרעין של השומר הצעיר להתיישבות במשמר העמק שם שהו כשנה. לאחר מכן עלו לראשון לציון, שם שהו תשע שנים עד שנמצא להם מקום להתיישבות קבע. בשנת 1943, הקימו את מצפה גבולות (ראשון מבין שלושת המצפים בנגב), שם ישבו כשלוש שנים. רק בשנת 1946 עלו להתיישבות באדמת יאזור – השכנה לנו. מפגש וסיור ב"שדרת המזוזות" בקיבוץ חצור, עם אריה, מן הותיקים בקיבוץ ופעיל בשימור מורשת המקום.

ביום שני, ג' באדר א' תשפ"ד, 12.2.2024
יציאה: 16:00, חזרה משוערת: 19:00.
למגיעים עצמאית: 16:15, בחנייה המרכזית בקיבוץ
ציוד מומלץ: כובע, מים, מקל-כסא.

קפה ועוגה - עליכם.

א-א-א

אריה ברנע, אבי ששון, אליקים איטלי
שערי ירקונים פתוחים לכל

מעוניינים להיכנס לרשימת התפוצה בוואטסאפ? פנו לאריה ברנע!

3אתכס בופ
 ובואכס בופ!

ברכות לרעות עמיר

עם סיום קורס חובשים

*

ברכות למאיה מזרחי

עם סיום קורס מדריכות שריון.

*

בהצלחה בהמשך דרכך!

גאים אוהבים ומעריכים

ועזת לעירי

ברכות לאודיה קינסבורסקי שהצטרפה למערכת "מבית".

בעקבות סדר ט"ו בשבט

סדר ט"ו בשבט השנה היה ערוך ומושקע היטב וההשתתפות היתה ערה למדי. מאחר וקטעי הקריאה היפים נבלעו קצת בהמולה. בחרנו להביא שניים מהם. כתבה: דגנית גלס.

גפן

ברשות ילדינו, שריגינו הרכים
ברשות עוללות פְּעוּטִים תּוֹסְסִים וּשְׁמֻחִים
ברשותם של נְעוּרוֹת וְנָעָרִים, הַמְתַּמְּדִים בְּשִׁגְרַת לְמוּדִים
ברשותן של מְשֻׁפָּחוֹת שֶׁהֶצְטַרְפוּ אֵלֵינוּ לְכָאן, מְהֻצָּפוֹן וּמֵהֶדְרוֹם הַלְלוּהֶטִים

לְכַבּוֹדָם שֶׁל חֵילוֹת וְחַיִּלִּים שֶׁעַל חַיֵּינוּ נִלְחָמִים וְשׁוֹמְרִים
לְכַבּוֹדָם שֶׁל אִמָּהוֹת וְאָבוֹת אוֹהֲבִים, שֶׁלִּשְׁלוֹמָם יוֹם וְלֵיל דּוֹאֲגִים
לְכַבּוֹדָם שֶׁל מְלוֹאֲמֵינִיקִים צְעִירִים וּמְבַגְרִים שְׁעוֹשִׂים לֵילוֹת פְּיָמִים
לְכַבּוֹדָם שֶׁל מִתְנַדְּבוֹת וּמִתְנַדְּבִים שְׁנוֹתָנִים, מְאָרְגָּנִים וְתוֹרְמִים

לְזַכְרָם שֶׁל אֶהוּבֵינוּ שֶׁמְסֵרוּ בְּפֶשֶׁם בְּגִבּוֹרָה
ברשות בני מְשֻׁפָּחוֹתָם שֶׁבְּלִבָּם חֲתִיכָה גְּדוּלָה חֲסָרָה

לְכַבּוֹדָם שֶׁל הַשְּׁבוּיוֹת וְהַשְּׁבוּיִים, בְּנֵי עַמְנוּ הַיְקָרִים
ברשותן של מְשֻׁפָּחוֹתֵיהֶם הַרְבוּת, שֶׁזְּעַקְתָּן כְּבָר תִּשְׁמַע בְּמְרוֹמִים!

לְרַפּוּאָתָם שֶׁל לוחֲמִים וְאֲזַרְחִים שֶׁזְּקוּקִים לְכוּחוֹת נֶפֶשׁ וְגוּף
לְרַפּוּאָת עַמְנוּ שֶׁעוֹמֵד בְּמִכְחָן וְכִמוּ אֵז נִלְחַם עַל קִיוְמוֹ שׁוֹב

לְכַבּוֹדוֹ שֶׁל הַטֶּבַע, הַחֲזֵק וּמְפַלֵּא לְהַתְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד
לְכַבּוֹדָם שֶׁל עֲצֵי הַשָּׂדֶה וְשִׁבְעַת הַמִּינִים
לְכַבּוֹדָהּ שֶׁל הַגָּפֶן, נְמוֹזָג לָנוּ יֵין וְנִתְפַלֵּל לְיָמִים טוֹבִים,
נָרִים כּוֹסִית, נְבֵרֶךְ וְנִשְׁתֶּה לְחַיִּים!

תמר

ולפני שְׁנֹסִים, כְּמוֹ הַתְּמָר, אֲנִי רוֹצֶה לְהַגְבִּיהַּ מִבֶּט, לְרֵאוֹת וּלְהִזְמִין לְכָאן
אֶת הַמְשֻׁפָּחוֹת הַיְקָרוֹת שֶׁהֶצְטַרְפוּ אֵלֵינוּ בְּחֻדְשֵׁי הָאֲחֵרוֹנִים,
מְשֻׁפָּחוֹת שֶׁהֵן כְּבָר חֵלֶק מֵהֶרְחוּב הַקְּבוּצִי שֶׁלָּנוּ, חֵלֶק מֵהַבֵּית.
אֲנִי שְׂמֻחִים וּמוֹדִים עַל הַיְכָלְתָּ וְהַזְכוּת לְהִיּוֹת לְכֶם בֵּית.
כְּמוֹ עֲצִים עֲקוּרִים מִבְּתֵיכֶם,

אֲנִי מְעֲרִיכִים, אֶת הַיְכָלְתָּ שֶׁלְכֶם לְהַסְתַּגֵּל לְמִקּוֹם, לְאֲדָמָה, לְמִזְג וּלְאִוִּירָה
רוֹצִים לְאֲחַל לְכֶם, שֶׁבְּהֵתָאם לְרִצּוֹנְכֶם, תִּשׁוּבוּ לְשִׁלוֹם אֶל בְּתֵיכֶם
תְּצַמִּיחוּ בָּם פְּרָחִים וְתִנְיְבוּ פִּירוֹת מְשֻׁבָּחִים.

ברוך שלא חסר בעולמו כלום ובָרָא בּוֹ בְּרִיּוֹת טוֹבוֹת וְאֵילָנוֹת טוֹבוֹת לְיִהְנוֹת בָּהֶם בְּנֵי אָדָם.

תורה!

תודה רבה לצוות סדר ט"ו בשבט,
תודה על ערב מושקע, מלא תוכן,
יצירתי ושמח.
ישר כוח גדול ל -
נטע קנדל, אביה בטר, ליבנת שלזינגר, נעמי הרץ, דגנית גלס
תודה לצוות ארוחת הערב ולכל המתנדבים והתורנים,
תודה לענף המזון.
נתראה באירועים הבאים.
ועדת התרבות

התמונות - ממצגת ט"ו
בשבט שיצרה לבנת
שלזינגר

יהי רצון מלפניך אלהינו ואלהי אבותינו
שיתמו אויבינו ושונאינו וכל מבקשי רעתנו
ויהי רצון, שתמתיק ימינו בחסדיך
ובברכותיך

ברוכים הבאים

על כל שולחן מוגש קנקן עם
חליטת צמחים מסוימת, נראה
אם תגלו איזו חליטה מוגשת
בשולחן שלכם?

הלגנים היוזם נחמ, אבא היצרים והצלמים מכריזים על הלגים...

נר זיכרון חודש אדר א'

חנה גדיש	ו'	באדר א'	תשנ"ה
לאה שטרנהיים	ז'	באדר א'	תשנ"ז
ארנה הכט	ט'	באדר א'	תשנ"ה
נעמי אשכנזי	י"ז	באדר א'	תשנ"ב
שמואל טסלר	י"ח	באדר א'	תשס"ג
שלמה לנג	כ"ו	באדר א'	תשמ"ד
רחל אלון	כ"ט	באדר א'	תשס"ח
אברהם הרץ	כ"ט	באדר א'	תשנ"ז

ברוך דיין האמת

מודיעים על פטירתה של

אילנה לוי ז"ל

משנתחפים בצער המשפחה
ובית שדה אליהו

בית קבוצת יבנה

אילנה לוי ז"ל

אילנה לוי (קוגלמן), בת הקיבוץ, נולדה בשנת תש"ו 1945.
היתה מוכשרת מסורה וצנועה.
לאחר נישואיה למנחם (אייבי) לוי עברה לחיות בשדה
אליהו שם התקבלה באהבה ובהערכה. עבדה בגידול
ירקות אורגניים וזכתה למוניטין כעובדת מסורה ואחראית.
זכתה לגדל את ששת ילדיה באהבה רבה. יהי זכרה ברוך.

תש"ף

לקהילת קבוצת יבנה היקרה,

לחברות ולחברים שליוו אותנו לאורך כל התקופה ובימים האחרונים בפרט -
רוצים לומר לכם תודה מעומק הלב.

תודה רבה לכם על הטוב, על השפע, על אלומות האור בתוך שבוע של חושך.

הרגשנו את האהבה שלכם לאמא שלנו ואחותנו בכל פשטידה ועוגה שנכנסה אל הבית, בכל ניחוח וסיפור הרגשנו את
הקשרים המשמעותיים שיצרה אדית שלנו בקיבוץ שכל כך אהבה ושתמיד יהיה לה ולנו לבית.

תודה מיוחדת שלוחה גם לאנשים הטובים של בית סביון, אין מילים להודות על החסד שעשיתם עם אמא שלנו,
תודה לכם על הכל.

שנדע ימים טובים ובשורות טובות.

משפחות דגני - גרגו.

מרפאה

טל. 08-8548300, אחות חירום - 050-6998317, איחוד הצלה - 1221, דוא"ל: mrkyavne@clalit.org.il
שעות קבלה ד"ר מולא: יום א' 11:00-07:30, יום ב' 10:30-8:00, יום ג' 12:30-11:00, יום ה' 18:00-16:00

ליהיו ימים טובים ובלילות טובות, לילות המרפאה

משולחנה של הנהלת הקהילה

שמשון גוטליב

מענקים לאנשי המילואים במלחמת חרבות ברזל

מפרוץ המלחמה המדינה מחלקת הטבות לחיילי המילואים באופנים שונים, חלקם במענקים שניתנים לחיילים וחלקם בשווה כסף. הנהלת הקהילה מכירה בצורך לתמוך ולסייע למשפחות המגויסים בהוצאת כלכלת הבית וברווחתו. השבוע קיימנו שתי ישיבות בנושא וניסינו לגבש החלטה שיהיו בה האיזונים הנכונים במתן הסיוע הכלכלי. אנחנו מודעים לקושי העצום אצל משפחות שכן הזוג גויס והן נשארות בבית באי ודאות גדולה ועם ילדים קטנים. משיחות עם החברים למדתי שבקהילה הטרזוגנית בה אנחנו חיים יש דעות לכאן ולכאן.

בקיבוץ השיתופי למענקים הניתנים לחברים ישנם כללים מאוד ברורים. הכלל אומר שכל הכנסות החבר נכנסות לחשבון הקיבוץ וכל הוצאותיו הסבירות מכוסות על ידי הקיבוץ. במכתב שהוצאנו למשפחות המגויסים הצענו לתת את ההחזרים הן למשפחות והן למגויסים עצמם דרך קופת בית. אנחנו מודעים לכך שעלולה להיות ביקורת על כך, מכמה צדדים. אנחנו מצידנו כפי שהוספנו במכתב נהיה קשובים ננסה להקל ולהתחשב ככל הניתן.

שחרור

בימים באחרונים עוד ועוד חיילים, משתחררים ושבים הביתה לאחר שירות ממושך. חלקם משתחררים ללא צו ולחלקם כבר אמרו להיות נכונים לדבר הבא. אנחנו במערכה שאיש עדיין לא רואה את סופה וגם לא ידענו כמותה. חלק משלבי השחרור הוא שלב הסיכומים, וכל הזמן מגיעות בקשות להשתמש באולמות שלנו לשלב הסיכומים. אנחנו פותחים את דלתנו עד כמה שאפשר. וזו הזדמנות להודות לכל מי שנרתם לעזרה, ובראש ובראשונה להודות ליסכה כוכבא אם הבית של אולם האירועים. היא עושה זאת במסירות ובאחריות גדולה ואם צריך גם מעבירה ביקורת. תודה גדולה.

עדיין לא הגיעו ימים של שקט, השכול מגיח מתוך מנהרות וכל פעם מפתיע מחדש. והדאגה נמשכת.

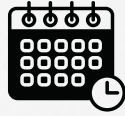
מלב אל לב

הכלל אומר שכשאתה נותן אתה גם מקבל. בוקי ברט מסעד התקשר בתחילת השבוע והביע את רצונו של אנשי קיבוץ סעד לתת לנו "משהו קטן" כהוקרה על כל העזרה שנתנו להם בעת צרה ולאורך כל הימים הקשים שעברו. אנשי סעד, קהילה שלמה שנאלצה לעזוב את ביתה ללא כל הכנה מוקדמת. מלחמה בשער, חיים שלמים וישוב פורח ננטשו באבחת נוחבה. ואחרי כל זאת אנשי סעד העניקו לנו אות הוקרה קטן (חולק לחברים). בתחילה התנגדנו. אמרנו שממש לא צריך אך בסופו של דבר לא יכולנו להשיב פניהם ריקם. ובכל זאת זה בא מעומק הלב של אנשי סעד. הוקרת תודה שורשית ועמוקה. נאמר לאנשי סעד תודה על התודה.

תרבות חצי ראשון 2024

רחלי ויצמן, מרכזת ועדת תרבות, יחד עם רויזה גורליק ("הגיל השלישי") ומור וולף (חינוך) הציגו להנהלת הקהילה את התוכניות שלהן לאירועי התרבות מפורים עד יום העצמאות, והציגו את מסקנותיהם מתוצאות המשאל בנושא בוקר יום העצמאות.

השאלה שעמדה במוקד הדיון היתה איך ייראו אירועי התרבות שלנו כאשר מלמעלה רובץ ענן המלחמה. אומרים שמוכרחים להיות שמח, אבל השאלה היא, שמחה זו כיצד תיראה כאשר הכאב, הצער והתקווה מתערבבים. לגבי פורים, ימי הזיכרון וערב יום העצמאות, האירועים יתקיימו במתכונת הרגילה. בעצה אחת החלטנו, שלפחות השנה, בבוקר יום העצמאות לא יתקיים פיקניק המתנפחים שלו היינו רגילים. ועדת תרבות תמצא את הדרך לרומם את הרוח בבוקר זה אבל בדרך שונה וצנועה, וכבר ידענו לעשות זאת בעבר, בעצם רק לפני שלוש שנים...

יומן השבוע

• בר מצווה לעומר ברלב - בשבת

בוא בשלום / רחל שפירא

בוא בשלום, החרשה מזכירה,
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון -
אנא, שוב אלינו בשלום.

כוכבים ישבצו את האפק
הירח ישלים מחסורו.
אחותנו תפגש בטלה האובד,
בעדנה תלטף צמרו.

בוא בשלום, החרשה מזכירה,
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון -
אנא, שוב אלינו בשלום.

בוא בשלום, נפתחות חצרות,
ערכנו שלחן והדלקנו גרות
ובטרם יוגף חלון -
אנא, שוב אלינו בשלום.

צפרי הצפון כבר הגיעו,
מתערפל האבק בגבעות.
אחותנו הרוח עברה בדרךכים
ואנחנו צמאים לאות.

בוא בשלום, החרשה מזכירה,
בטרם חלקה אחרונה תזרע
ובטרם יוגף חלון -
אנא, שוב אלינו בשלום.

בוא בשלום, נפתחות חצרות,
ערכנו שלחן והדלקנו גרות
ובטרם יושר מזמור
נחכה לה שתחזור.

מתרפק האזוב על האבן
כתינוק על אמו היחידה.
אחותנו הרוח עברה בשדות
והגשם בכף ידה.

על השירים: יצחק ברוכי

המערכת: דינה ספראי ואודיה קינסבורסקי. מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00.

במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.

